

I Forbigaaende vil jeg blot endnu hde min Anerkjendelse for den Bestemmelse, der er truffen om en Overligningscommission. Jeg troer, at det er en meget heldig Bestemmelse, men derimod troer jeg rigtignok, at det er en meget uheldig Bestemmelse, naar der foreslaaes, at Skattehyderne selv skulde betale Omkostningerne ved Overligningscommissionen, naar Resultatet gaaer dem imod. Det er en meget uheldig Bestemmelse, thi det vil gjøre Folk bange for at besvære sig over Skatterne. Maa-see har det ogsaa tildeels været Hensigten, at man derved vilde indskrænke Klagerens Antal, men saa troer jeg, at man ikke har handlet rigtigt, thi den mindre Skattehyder maa ligesaa vel have Ret til at kunne besvære sig over sin Skatteansættelse som den større; dersom Skattehydselen imidlertid kun udgjør et Bøh af 6 til 8 Rdl., saa vil Paagjældende naturligviis aldeles affrækkes fra at besvære sig, naar han risikerer at komme til at betale 10 à 12 Rdl. i Omkostninger.

Til Slutning skal jeg endnu tillade mig at omtale et Forhold, som Lovudkastets § 30 giver mig Anledning til at berøre. I § 30 er det udtalt, at der i Vedtægten kan gives nærmere Regler for Udførelsen af Vigningen paa Formue og Veilighed. Jeg troer nu, at det er overordentligt godt at have Regler for Formue og Veilighedsfattens Vigning, og jeg indrømmer, at der er nogen Betryggelse i, at Vedtægterne skulle stadfæstes af Ministeriet, førend Reglerne træde i Kraft, idet man saa vil have nogenlunde Sikkerhed for, at de Regler, der blive opstillede, vilde være brugbare. Men naar Reglerne fastsættes igjennem Vedtægterne, saa kan det ikke undgaaes, at de vilde blive forskjellige for de forskjellige Byer. Jeg havde ventet, at den høitagtede Indenrigsminister vilde have forelagt et Lovudkast om dette Punkt; det forekommer mig at være saa vigtigt, at Spørgsmaalet vel kunde være værd at blive taget under Overveielse i den lovgivende Forsamling. Men maaskee det netop er Hensigten, at man i de

forffjellige Forslag, som vilde komme frem igjennem Vedtægterne, vil søge Materiale til et saadant Lovudkast. Spørgsmaalet vilde iøvrigt ikke have saa stor Betydning, hvis det blot gjaldt om de kommunale Skatter. Men hvis Forholdene skulde føre det med sig — og efter forffjellige Udtalelser, der ere faldne, endog allerede i denne Samling, maa man vel antage, at det vil blive Tilfældet —, at Staten skulde behøve Extraintægter, og dersom disse saa paany skulde bringes tilveie igjennem en Indtægtskat, saa maatte denne, hvis den skulde være saaledes affattet, at jeg skulde kunne tiltræde den, angive et vist Procentbøh, som skulde udskrives af al Indtægt, saa maatte, kort sagt, Procentssystemet være det, som skulde benyttes ved Skattens Udskrivning; men saa maatte ogsaa, hvis vi derigjennem skulde faae en retfærdig og billig Statskat, Formuen tilige komme i Betragtning. Den Fattige og den Rige skulde da ikke, som efter den nugjældende Skattelov, betale ligemeget, men der skulde tages Hensyn til, enten de eiede Noget, eller de Intet eiede. Jeg finder, at der ikke er nogen Skat, der er mere rimelig og billig og hensynstagen end netop Formue- og Veilighedsfattens; men derfor mener jeg ogsaa, at vi, naar der var nærmere Regler for denne Skats Vigning, som gjaldt overalt, vilde igjennem de kommunale Skatters Vigning faae Sikkerhed for, at Indtægterne vilde komme frem, og vi vilde altsaa efterhaanden faae et paalideligt og brugbart Apparat, som vi kunde benytte til, efter de samme Regler, at indkræve en ny Statskat. Man vil maaskee indvende, at den Hensigt, som maa tilsigtes opnaaet, at nemlig ingen Indtægt skal skjule sig, dog ikke vil naaes, idet man aligevel overalt vil søge at holde Indtægten saa lavt som muligt, idet det i Kommunen kun kommer an paa, at den ene Skattehyder betaler Skat i Forhold til den anden, men derimod ikke kommer an paa, om Indtægten er sat op til sin fulde Høide, naar kun det rette indbyrdes Forhold er bevaret. Men dertil vil jeg sige, at, om det end kunde gaae i eet eller to Aar,